

Їх імена занесено до КНИГИ ПОШАНИ

Дорогі костопільчани!

Справедливо сказано також і те, що наше місто ми позичаємо у наших нащадків, адже ми користуємось зараз тим, що поправу належить їм у майбутньому. З огляду на це я мрію, щоб Костопіль з кожним роком розквітав і ставав комфортнішим для наших дітей, щоб заможніше жилося містянам, щоб ми ставали толерантнішими, добрішими і милосерднішими один до одного, щоб ніколи не роз'єднували нас різні погляди. Дякую усім костопільчанам: працівникам підприємств, установ і організацій, депутатському корпусу, громадським об'єднанням, всім, хто сьогодні вносить посильний вклад у розвиток рідного міста, віддає частку своєї любові до нашої малої батьківщини.

Костопіль є молодим та прогресивним містом, яке в ході новітньої історії зберігає свій промисловий потенціал. Ми пам'ятаємо періоди, коли швидкий розвиток будівництва у місті забезпечувався місцевими промисловими підприємствами, ми покладаємо надію на те, що сучасні реформи, запроваджені урядом нашої країни, призведуть до справжньої, реальної децентралізації економіки та дозволять залишити створені у місті фінансові ресурси. Попри всі труднощі, пов'язані із політичною та економічною нестабільністю в країні, загальнодержавним карантинном, в умовах чергового спаду економіки, злагоджено працюють в місті промислові та комунальні підприємства, подається вода і тепло, відводяться побутові стоки. В межах затверджених видатків проводяться будівництво, ремонт та утримання об'єктів інфраструктури міста, зокрема, у цьому році побудовано новий світлофорний об'єкт по вулиці Рівненській, сучасне освітлення по вулиці Коперніка. На сьогодні наше місто відоме за межами області, країни та навіть за кордоном. І це, в першу чергу, завдяки досягненням вихованців спортивних клубів та учнів навчальних закладів. Ми також пишаємося військовослужбовцями нашого міста, які з перших днів війни на Сході пішли захищати і продовжують боронити суверенітет та територіальну цілісність України. Своїм життям вписали золоті сторінки літопису міста Герої-земляки, які не повернулись із зони АТО. Вічна їм пам'ять і наша глибока шана!

Вітаю з Днем міста всіх костопільчан і тих, в чийому серці живе приємний спогад про часи проведені в Костополи! Бажаю усім мирного неба, доброго козацького здоров'я, щастя, успіхів у всіх справах, достатку та родинного тепла. Хай ніколи не згасає зірка доброї вдачі, працелюбності та патріотизму. Нехай у кожній оселі панує лише добро та злагода, кожна нова мить життя приносить радість.

**З повагою до всіх, миський голова
міста Костопіль Євгеній ДЕНИСЮК**

ЙОГО ХОБІ - ХІРУРГІЯ

Понад шість десятиліть вірно служив клятві Гіппократа заслужений лікар України Петро Сергійович Коза. Працюючи хірургом, він виконав більше 20 тисяч складних операцій, які рятували багато людських життів.

За сумлінне служіння людям, рішенням Костопільської міської ради №596 від 18 грудня 2008 року йому присвоєно звання «Почесний громадянин міста Костопіль».

Ось як написала про свого тата, Петра Козу, його донька Ірина Чикайло.

«Я хочу розказати про свого тата. Це

трах, інститутах. А мій тато виконував це в районній лікарні. І обласний хірург ніколи не засумнівався в його майстерності. Тато майже ніколи не викликав на підмогу санавіацію.

Не так давно тато став героєм однієї телепередачі. Журналісти розкопали історію, про яку ми вже й забули. Пацієнту з проникаючим пораненням серця зашив перикард. На операційному столі наступила зупинка серця. 30 хвилин тато разом з анестезіологом проводили прямий (коли серце в руці) масаж серця. Молодий чоловік вижив. Одружився. А на своє весілля разом з нареченою і короваєм приїхали до нас подякувати за врятоване життя.

На цій передачі тато через 35 років зустрівся зі своїм пацієнтом. Але найбільш цінним був коментар Тодурова, який сказав, що їм, хірургам-кардіологам, прямий масаж серця - це звична справа, а от для лікаря районної лікарні, це вищий пілотаж.

Таких історій в нашій сім'ї багато. Любить тато розказувати і про першу в своєму житті операцію. Ми вже трошки сердимось, бо три покоління знають її вже напам'ять. Але ті, хто чує цю історію вперше, вражені.

А було це далекого 1957 року. Молодий лікар Петро Коза, після закінчення Львівського медінституту, був скерований на роботу в глибоке Полісся (Зарічне, Рівненщина). Щойно приїхав, як його одразу в операційну. Кесерів розтин. Він його ніколи навіть не бачив. Відкриває книжку. Читає. Тоді миється і все забуває. Просить санітарку вдруге відкрити книжку. Це раз перечитує. Питає, хто асистент. Вивається, рентгенолог. Тато пер-

ПОКЛИКАНИЙ ТВОРИТИ

У 1982 році в Костопіль приїхав працювати молодий токарь Микола Кучерук. Тоді ніхто і гадки не мав, що тут юнак пройде шлях від простого робітника до директора заводу продтоварів, а згодом разом з командою своїх однодумців створить потужне підприємство – ТМ «Родина», яке приємно вразить не лише наше місто, а й всю Європу.

Відрядно, що одночасно із розширенням виробництва, Микола Кучерук активно долучився до меценатства та розвитку нашого міста, за що у 2009 році був удостоєний звання «Почесний громадянин міста Костопіль».

Микола Кучерук – кавалер ордена «Знак пошани», йому присвоєно звання «Заслужений працівник харчової промисловості України».

У жовтні 2012 року жителі Березнівського, Костопільського, Сарненського районів обрали Миколу Герасимовича депутатом Верховної Ради України.

ДБАВ ПРО ДОТРИМАННЯ ЗАКОННОСТІ ТА ПРАВОПОРЯДКУ

У 2013 році почесним громадянином міста Костопіль став В'ячеслав Таргоній.

Перебуваючи з 1978 по 2013 рік на посаді судді Костопільського районного суду, він зробив значний внесок у зміцнення законності та правопорядку в місті Костопіль, забезпечення захисту прав і свобод громадян при здійсненні правосуддя.

В'ячеслав Таргоній є одним з фундаторів Свято-Троїцького храму Київського патріархату (нині Православна Церква України) по вулиці Хмизопільській, організатором газифікації та благоустрою вулиць Прокопчука та Хмизопільської, спорудження тут волейбольного майданчика. До цього часу займає активну життєву позицію, є членом ветеранської організації району, долучається до виховання підростаючого покоління та залучення молоді до здорового способу життя.

головний медпрацівник у нашій лікарській сім'ї. Він був першим у своїй родині, хто обрав цей шлях. А після нього уже три покоління. 55 років життя мій тато присвятив своїм пацієнтам. Я його рідко бачила. Зате він врятував багатьох людей. Прекрасний хірург, чудовий діагност в епоху відсутності УЗД, КТ, МРТ. Лише пальпація, перкусія, аналітичний склад розуму. У нього не було хобі. Його хобі – хірургія. Будучи хірургом загальної практики, він виконував операції на шлунку, кишківнику, жовчному міхурі, матці, щитоподібній залозі. Виконував втручання з приводу варикозного розширення вен, гіперплазії простати. Одночасно був травматологом. За необхідності робив трепанацію черепа. Всі ці втручання сьогодні виконуються в серйозних лікувальних закладах: обласних лікарнях, спеціалізованих цен-

ний хірург, якого їм прислали з області. На наркозі санітарка Фрося. Поруч акушерка, яка підказує хірургу, що робити. Дитина щасливо народилася.

Запах мого дитинства – сфір для наркосу. Ним завжди пахнув мій тато, бо видихав його ще вдома.

За свою професійну діяльність він виконав більше 20 000 операцій. Він – заслужений лікар України (до речі, як і мама). Зараз йому 89. Я пишаюсь своїм татом”.

Додамо, що усі ці роки поряд з Петром Сергійовичем вірна дружина, заслужений лікар України, відома громадська активістка Надія Микитівна, котра понад півстоліття працювала лікарем-педіатром.

Петро Сергійович і Надія Микитівна є прикладом для своїх дітей та внуків, а також зразком для костопільчан.

ВИРІШИВ ПИТАННЯ ПО ПРИЄДНАННЮ ДО КОСТОПОЛЯ ПЕРЕМІНКИ ТА ХМИЗІВ

Із 1984-го по 1994-й рік працював на посаді міського голови Леонід Озарчук. За цей час було дуже багато зроблено в розбудові міста, зокрема, зведено ряд адміністративних та житлових будівель. На вулиці Коперника побудовано найсучасніше в області приміщення Костопільського відділу Національної поліції. По вулиці Рівненській, 1 зведено 80-квартирний житловий будинок. За сприянням міської ради викуплено багатопверховий гуртожиток Рівненського будівельно-монтажного управління, який одразу ж був переведений у житловий фонд міста та переоблад-

наний у багатоквартирний житловий будинок. Це дало змогу покращити житлові умови чисельній кількості черговиків.

Звернувшись до Ради Міністрів тодішньої УРСР, Леонід Володимирович вирішив питання по приєднанню до меж міста земель колишніх сіл Перемінка та Хмизи, що дало можливість, розвинути індивідуальне будівництво в місті. Особливу увагу приділив розвитку та благоустрою мікрорайону Заріччя. Вперше в мікрорайон Заріччя почав ходити міський транспорт.

Леонід Озарчук 5 разів обирався депутатом Костопільської міської ради (1982, 1985, 1987, 1990,

1995 роки) та двічі – депутатом районної ради (1997-1989, 2002-2006 роки).

Рішенням міської ради №249 від 8 вересня 2016 року йому присвоєно звання «Почесний громадянин міста Костопіль».